

v úpadku Anny N-ové na její sedminu vede, není ještě skončeno. Tímto důvodem a vývody dovolacího rekursu k němu se pojičími netřeba se však zabývat. Stačí poukázat na to, že v rozvrhovém usnesení ze dne 13. srpna 1926 č. j. E V 1126/23, jež vešlo v moc práva, byl věřitelce K., úvěrnímu ústavu, přiznán na spoluvlastnické sedmině Anny N-ové náhradní nárok (§ 222 ex. ř.) 25.328 Kč a mohly tedy pohledávky Václava Sch-a s poznámkami na uvedené sedmině býti vymazány (§ 222 ex. ř. a § 97 knih. zák.) jen za současného vkladu náhradního nároku. To však navrženo nebylo, žádaný výmaz nebylo proto lze již z toho důvodu povolit (§ 97 knih. zák.) a dovolací rekursu, pokud jde o výmazy pohledávek Sch-ových a příslušných poznámek na sedmině Anny N-ové bylo zamítnouti. Oprávněným jest však dovolací rekurs co do žádaného výmazu pohledávek Václava Sch-a a poznámek k nim se vztahujících na sedminách, označených v napadeném usnesení jako sedminy Bertý K-ové, Barbory P-ové, Františky a Růženy L-ové. Nelze souhlasiti s důvodem, pro který rekursní soud návrh dovolací rekurentky těchto podílů zamítl, že totiž nebyly předloženy potřebné listiny podle § 26 druhý odstavec knih. zák. Netřeba jiných listin, nanejvýš listin podle § 26 pokud se týče § 32 knih. zák., ježto jest zde pravoplatné rozvrhové usnesení, prokazující uspokojení pohledávek (§ 33 písm. d) knih. zák.) a to stačí na opodstatnění návrhu. Pokud bylo v rekursu proti povolení výmazu prvním soudem též uplatňováno, že výmaz povolil exekuční soud, ač nebyl k povolení výmazu na neprodaných podílech oprávněn, neobstojí ani tento důvod pro zamítnutí návrhu co do oněch podílů. Žádost dovolací rekurentky byla označena jako věc knihovní a řízena na soud, který byl soudem exekučním i knihovním, takže ani po řečené stránce proti povolení výmazu nebylo závady. Bylo tedy v posléz uvedené části dovolacímu rekursu vyhověti, obnoviti usnesení prvního soudu, jinak, co se týče sedminy Anny N-ové, bylo dovolací rekurs zamítnouti. Dovolací rekurs týká se podílů, jež předmětem dražebního řízení nebyly, jde tedy o věc knihovní a tu si strany útraty nesou samy. Bylo proto návrh na náhradu útrat dovolacího rekursu zamítnouti.

Čís. 8826.

Bylo-li právo služebnosti čerpati vodu na služebné nemovitosti zapsáno pro dočasného vlastníka nemovitosti s udáním popisného čísla této nemovitosti, přísluší jen dočasnému vlastníku stavení, nikoliv též dočasnému, od něho odlišnému vlastníku pozemkových částic zapsaných se stavením v téže knihovní vložce. Lhostejno, že v zápisu bylo za popisným číslem uvedeno též číslo knihovní vložky.

(Rozh. ze dne 23. března 1929, R I 156/29.)

K n i h o v n í s o u d povolil přenesení práva služebnosti čerpati a odebíratí potřebnou vodu při nemovitosti čís. 18, zapsaného ve vl. čís. 53, do vl. čís. 493. R e k u r s n í s o u d knihovní žádost zamítl

s tím, že, nabude-li jeho usnesení právní moci, jest vymazati záznamanou služebnost čerpání a odebírání vody. **D ů v o d y:** Jak jest zjištěno z pozemkové knihy, jest na nemovitosti čís. 55 vlastnický zapsaný pro rekurenty, vloženo právo čerpání a odebírání vody pro dočasnýho vlastníka nemovitosti čís. 19 vl. čís. 55 a tato služebnost poznamenána v poz. knize vl. čís. 56. Podle kupní smlouvy ze dne 16. června 1928 odprodali vlastníci nemovitosti vl. č. 56 ze statkové podstaty této vložky parcely kat. čís. 537/4 a 538/2 Emilii P-ové, prodatelé a kupující neupustili od práva čerpání vody ohledně pozemků kupovaných, pro něž byla zřízena nová vložka čís. 493 poz. knihy a tato služebnost byla napadeným usnesením přenesena do vložky čís. 493. První soud měl podle § 94 čís. 1 knih. zákona přezkoumati při vyřizování žádosti Emilie P-ové a manželů Josefa a Marie P-ových, zda není překážky proti žádanému zápisu, jež by vyplývala z pozemkové knihy s ohledem na nemovitosti a na právo. Žádosti překáží, že, jak shora jest zjištěno, služebnost čerpání a odebírání vody, jest poskytnuta pro dočasné vlastníky vložky čís. 56 a podle § 485 obč. zák. nemůže býti přenesena na jinou osobu, tak jak se to mělo státi v tomto případě. Usnesení prvního soudu odporuje tudíž knihovnímu stavu a zákonu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud zamítl žádost stěžovatelů právem, poukázav k § 94 čís. 1 knih. zák., proto, že podle pozemkové knihy co do práva, o něž tu jde, jsou proti žádanému zápisu překážky. Podle knihovního stavu je právo služebnosti čerpat vodu na nemovitosti č. p. 18 (vl. čís. 55) pozemkové knihy zapsáno pro dočasnýho vlastníka nemovitosti č. p. 19 (vložka čís. 56). Mluví-li zápis o »nemovitosti č. p. 19«, nelze tomu rozuměti vzhledem k tomu, že se čísla popisnými označují — srovn. zákon z 29. března 1869, čís. 67 ř. zák. — jen stavení, a nikoli též pozemkové parcely, podle §§ 6 a 914 obč. zák., jen tak, že ono právo má příslušet dočasnýmu vlastníku jen stavení a nikoli též dočasnýmu — od něho odlišnému — vlastníku pozemkových částic se stavením tím zapsaných v téže knihovní vložce. Výkladu tomu nijak nevadí, že v zápisu je za popisným číslem uvedeno též číslo knihovní vložky, neboť tím má býti jen poslouženo jednak přesnosti zápisu co do označení oprávněné nemovitosti, jednak možnosti najíti bez dalšího pátrání knihovní vložku, v které nemovitost ta je zapsána. Při jiném výkladu mohla by služebnost býti na újmu služebního pozemku citelně rozmnožena a stížena, zejména kdyby v téže knihovní vložce zapsané pozemkové částice, byvše rozděleny na více méně četné dílce, přešly na různé nové vlastníky a vlastníci jich použili jako stavebních míst buď pro obytná stavení aneb dokonce pro průmyslové stavby a pro podniky se značnou potřebou vody.